

IN MEMORIAM

Páricska Katalin **(1942-2007)**

Pál apostol így ír a Korinthus-beliekhez szóló első levelében:

„A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, (...) Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt. (...) Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.... Mindent elfedez, mindent, hiszen mindent remél, mindent eltűr.”

Páricska Kati csendesen és alázatosan tudott szeretni, és méltó volt a szeretetre, szeretetünkre.

Tagja volt a Nagy Családnak, ahogyan *Hatos tanár úr* és a „régiek” szokták mondani, amikor emlékezve, és gyakran elérzékenyülten beszélünk, beszélgetünk régmúlt és aligmúlt időkről, és azokról a gyógypedagógusokról, orvosokról, pszichológusokról, akik elmentek, már elmentek közülünk. És ilyenkor érezzük igazán, hogy jó volt, jobb volt az a szövétnek, ami akkor összetartott, össze tudott tartani bennünket.

Idézzük a szép időket:

Páricska Kati kitűnő minősítésű gyógypedagógiai tanári oklevelén 1964. július 4-én száradt meg a tinta. A Bárczi Gusztáv-féle egységes (általános) gyógypedagógus-képzés utolsó előtti évfolyamára járt. Részt vett azon a tanévnyitó ünnepélyen, amelyen bejelentették a nagy előadó-tanár, *Bárczi Gusztáv* nyugdíjba vonulását, és a Főiskola nevében *Gordosné Szabó Anna* mondott búcsúbeszédet. *Kati* a Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskolán „nagy” évfolyamra járt. Nagy formátumú, tudós oktatók, kiváló gyógypedagógussá érett évfolyamtársak. Mindhalálig tartó baráti kötelékek.

Kati gyógypedagógusi pályáját Nagyvázsonyban kezdte, az általános iskola mellett működő, nagy-létszámú, hármas összevonású kiegészítő osztályban, majd a főváros XIII. kerületében, a Váci úti Kiegészítő Iskolában tanított. Innen került a XII. kerület, Szilassy úti Kossuth Nevelőotthonba oktatói minőségben. 1973. szeptember 1-től *Tapodi László* igazgató úr meghívására intézeti igazgató-helyettes lett a Hegyhát úti Kiegészítő Iskola és Nevelőotthonban. Ugyanebben a tanévben kezdett az Alma Materben heti 8 órás mellékfoglalkozásban, tanársegédként dolgozni. Metodikusként a hallgatók tanítási gyakorlatait vezette.

Az 1974/75. tanévben felvételt nyert az ELTE kiegészítő pedagógia szakára. Ekkor már főállású tanársegédként dolgozott a Főiskolán, a *Sziklay Béla* tanár úr vezette Oligofrénpedagógiai Tanszéken. Bekapcsolódott a kutató munkába is: részt vett a Tanszék és a Kórtani Tanszék együttműködésében egy szociológiai kutatásban. A *Göllesz Viktorral*, *Hegedűs Györggyel* és *Pajor Bertalannéval* közösen készített, a kutatás tapasztalatait bemutató, az *Értelmi fogyatékos gyermekek családon belüli életmódjának néhány jellemző vonása* címmel készült tanulmány a Gyógypedagógiai Szemle 1978/4-es számában jelent meg.

A Főiskolán az általa tanított környezetismeret tantárgypedagógia tárgyhoz készült jegyzet társszerzője. 1982 és 84 között részt vett a „Korrektív nevelési modell-kísérlet kiegészítő iskolai tanulónál” című, *Bóddor Jenő* által vezetett állami megbízásos kutatásban, erről egy publikációja is megjelent, illetve 1985-ben a témavezetővel közös előadást tartott a MAGYE konferencián. Részt vett *A kiegészítő iskola pedagógiája* c. jegyzet kidolgozásában. Igen aktívan közreműködött kutatásszervezőként az 1984-ben induló, a Tanítóképzők kiegészítő iskolai szakkollégiuma c. kutatásban. A kutatás keretében képzési anyagot dolgozott ki. Feladatát szívesen és

pontosan végezte, rendszeresen tartotta a kapcsolatot a társintézmények munkatársaival, akik mind a mai napig elismeréssel beszélnek róla. 1991-ben jelent meg *A különböző nevelési tényezők szerepe a nevelési cél érdekében, az iskola összehangoló tevékenysége* c. tanulmánya, a *Mesterházi Zsuzsával* közösen szerkesztett, az *Enyhe fokban sérült értelmi fogyatékosok iskolai nevelése* c. szemelvénygyűjteményben. Több, enyhén értelmi fogyatékos gyermekek számára készült tankönyvet lektorált.

Páricska Kati vállalt feladatait mindig lelkiismeretesen végezte, munkájával kapcsolatban szívesen konzultált más tanszékek munkatársaival és gyakorló szakemberekkel egyaránt. Tanszéki értekezleteken, munkamegbeszéléseken a közös döntések meghozatalában számítani lehetett pontos megfigyeléseire, szakmai tapasztalataira. 1978-ban miniszteri dicséretben részesült. Szakmai-közéleti tevékenységének éveken át egyik fontos színtere a Magyar Gyógypedagógusok Egyesülete, Titkársági tagsága, hosszabb időn keresztül a jegyzői feladatok ellátása volt közbizalmon alapuló választott funkciója. Az oktatói feladatok mellett a bugaci őszi hallgatói almatáborok parancsnoki teendőit is lelkesen végezte, *Csocsán Emmy*, *Lórik Jóska*, *Párdányi Teodóra* oktatótársak segítségével, máig megőrizve a feledhetetlen, humoros történeteket.

1996-ban *Kati* státusza létszámleépítés miatt megváltozott. 1997-től megbízásos formában tartott és szervezett konzultációkat a levelező és az újabb diplomás képzésekben, szervezte és látogatta a nappali tagozatos hallgatók gyakorlatait, ellenőrizte a levelezősöket, hidat teremtett az egyre elfoglaltabb oktatók és a gyakorlatvezető tanárok között. Precízen gondozta a tanszék órarendjét, tananyag-bibliográfiáit, részt vett a záróvizsga bizottságok és a felvételi bizottságok munkájában.

1999-től oktatósi főelőadói besorolással a tanszéki munkában szerzett tapasztalatait már valamennyi szakunk gyakorlati képzésének adminisztratív támogatásában kamatoztatta. Új gyakorlati terepeket tárt fel, kapcsolatokat létesített, továbbképzést készített elő a gyakorlati képzés megújítására. Segítette a tanszékeket a gyakorlati képzési útmutatók kidolgozásában. Részt vett az igazgatási és oktatási osztály egészét érintő feladatok ellátásában is.

Szeretettel emlékszem vissza a Bethlen Gábor téri szobánkra, ahol *Perjés Ildikóval* - 1984-ben – nem csak a tanszéki szoba polcait osztották meg velem, hanem beavattak a Főiskola formális szabályaiba, és megismertették velem a családi tűzhely körül ülőket is.

Amikor *Csocsán Emmyt* Dortmundba szólította a hivatás, *Páricska Katit Dén Kati* gyógypedagógusra, *Gordos Anikóra*, és a többi barátira bízta. Hogy csak néhányat említsek közülük felejthetetlen összejövetelek, kirándulások fotóit idézve: *Fényi Rozi*, a *Benczúr házaspár*; *Bernolák Melinda és férje, Béla*, *Varga Árpai*. A mester: *Méhes tanár úr*; szeretett évfolyamtársak: *Hámor Éva*, *Budaházy Kati*, *Jámbor Márta*, *Tajti Ili*, *Tölgyszéky Anikó*, *Vágó Éva*, *Buday Jóska*, *Horváth Miklós*.

Szívügyünk, a hallgatók gyakorlati képzése, a közös érdeklődésen túl szoros munkakapcsolatot is eredményezett. A legcifrább gyakorlati képzési költségtervezést is cinkos, jó hangulatban abszolváltuk. A Tanulmányi Osztály munkatársaihoz is szeretetteljes együttműködés fűzte.

Bennünket aztán összekötött a közös élmény: a kiszolgáltatottság testünk belső fényképének. A sors megkérdés és magyarázat nélkül hoz döntéseket. Néhány nappal július 20-a előtt többet beszélgettünk a munkáról, a Főiskola sorsáról és az én unokáimról, mint az ő egészségéről. Ezek a dolgok érdekelték, és mélyen hitt a gyógyulásban. Mi is sokáig reménykedtünk.

Katit szeretjük, nem felejtjük!

„Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet...

Törekedjete a szeretetre...”

(Mindezt elmondta 2007. augusztus 7-én, a Rákospalotai Temetőben, *Szabó Kati*, kollégaként, a „Bárczi” és munkatársai nevében, elsősorban barátként.)

Szabó Ákosné dr.